

Håkon Bleken

[UTEN TITTEL]

Jeg står sammen med en veninde på Brun-hjørnet. Det er i mars, ca. kl. 15. Den melkehvite skumringen har begynt å legge seg. Melankolien siger gjennom gatene. Denne vintervårlige stemningen som Trondhjem er en mester i å regissere. Det er ikke lenge siden jeg sto her som gutt. Jeg ser opp på Fru-kirka, uret der oppe viser 3. Oppe på tårmtaket ligger det ennå sne. En mengde kråker er samlet der oppe. Plutselig begynner sneen å sige, sakte faller den nedover, som i langsom kino fra toppen til bunnen i et eneste stort sveip. Kråkene som ikke har kommet seg vekk i tide følger med nedover, kaver og faller i raset. Så frigjør de seg og flyr ut, sakte mens deres hese kra, kra fyller luften. Et poetisk bilde av storslagne dimensjoner som allerede nå, et sekund etter har blitt erindring. En av disse erindringene som følger en resten av livet.

Og jeg tenker, hva er sterkeste, opplevelsen eller erindringen? Det ene er virkelighet, det andre kunst, eller har i hvert fall med kunst å gjøre. Fastfrysingen av det øyeblikk vi vil skal vare. Et av de øyeblikk når vi sier; stans livet, dette er vakkert, dette er uttrykksfullt, dette er noe annet.

Så begynner verden å gå igjen.

Håkon Bleken

Signatur